

A VII. kerület mélyén működik egy ügynökség (=szochnut), a magyarországi cionisták szervezetével együtt. Kiadnak egy füzetformájú újságot, Erec (=Ország) címmel. A szó a cionizmus lényegét fedi: minden igaz zsidónak az

őshazába, Izraelbe való hazatérését. Ezért is csodálkoztunk, amikor a lapban a gyakorlati tudnivalók, menetredek ismertetése helyett kétoldalas írásra bukkantunk, amelyik részletesen elemzi a Magyar Fórum 1996. október 3-ai számának írásait. Még a Tallózó sem illet bennünket ekkora figyelemmel.

A szerző, Dési János ugyan alaposan melléfog, amikor azzal kezdi a lapszemlét, hogy „A mai sajtópiacon a Magyar Fórum maradt talpon azok közül a számbavehető kis lapok közül, amelyek minden alkalmat megragadnak, hogy egy jót zsidózzanak”, mert – a felháborító stílusú rágalmazáson túl – lapunk ma Magyarországon a legnagyobb példányszámú heti politikai újság, sokak nagy bánatára. Bizonyára közéjük tartozik Dési is, aki vélhetően ezért ragadta meg az alkalmat egy kis lódtásra. (Abban a lapocskában, amelynek az összes példánya egymásra rakva sem ér fel az újságosstan-dig, és ott nem is kapható.)

Dési tehát az általa nemtelen egyszerűséggel „antiszemitanak” nevezett Fórum egyetlen számának 28 cikkéből kipécéztet „legalább 12 olyat, amelyek zsidózik”, a többit „a békesség kedvéért nem számolta”. Ennek ugyan örülnünk kéne, hisz nem mindegy, hogy 28 törvénytörtő írás van-e egy újságban, vagy csak egy tucatot, de egyszersmind sajnáljuk is,

Ezzel a címmel sorozatot indítottunk. Azokat az újságírókat, rádiósokat, tévéseket mutatjuk be olvasóinknak, akik hazudozásaikkal, tendenciózus ferdítéseikkel, hamisításaikkal nem csak a hazai közvéleményt vezetik félre, de tudatosan befolyásolják Magyarország külső megítélését, ártanak jó hírének is. A héten egy ifjú titán és egy régi motoros kerül sorra.

● Előzmény: Élet és Irodalom, 1976.11.13. E.I.: Lukács György szerénysége

HAZUDOTT

hogy az Erec olvasói nem ismerhetik meg például a magyarság keleti elemeinek embertani képét, az egyik legjobb hazai szakíró tollából, és nem tudhatják meg egy hiteles életrajzból, hogy mit műveltek a kommunista terroristák a romániai magyarokkal 1956 után.*

Az önkényes válogatás azonban még így sem kóser. Nincs helyünk, meg szükségünk sem a saját cikkeinket védelmezni és magyarázni bárki előtt, de azért a garéi mérgező hulladéktárolóról szóló, megdöbbentő tényeket feltáró írásból azt a zárójeles megjegyzést (!) emelni ki, hogy a „Greenpeace nem lép fel az izraeli atomkísérletek ellen”, gyalázatos „újságírói” fogás! Az „izraeli” mellett ott áll az „amerikai” is, arról nem szólva, hogy a szóban forgó, négy hasábnyi cikk Magyarország egyik legsúlyosabb környezeti katasztrófájának veszélyére hívta föl a figyelmet.

A többi írásban szereplő, történetesen izraeli vonatkozású tényekről mégis mit kellene írunk? „Bizonyos Szabó Lukács nevű úrnak”, a debreceni önkormányzat képviselőjének talán azt kellett volna írnia, hogy a város 218 millióra becsült ingatlanáért egy izlandi üzletember kínált 48 milliót? Hallott már Dési „kolléga” harangozni a sajtótörvényről? Látott a cikk megjelenése után harminc napon belül helyreigazítást, Debrecen város kérésére a Magyar Fórumban? Ugye: nem. Nem is láthatott. Eláruljuk, hogy nem a lapunk ellen folyik az ügyben bírósági eljárás, hanem a szóban forgó törvénytörtő szerződés miatt.

Szóval, ha jól összeszámoljuk, Dési János éppen annyiszor hazudott az Erec olvasóinak, ahányszor idézte a lapunkat. Feltehetően bárki a kérdést: mi az ördögnek foglalkozunk mi egy ilyen tréfli firkással?

Azért, mert az egyik országos napilap, a svájci Jürg Marquard tulajdonában lévő Magyar Hírlap belső munkatársa. A cionisták lapjánál csupán haknizik.

A másik zsurnaliszta neve sokkal ismertebb. Mondják, hogy a rendszerváltásnak milliányi vesztese van hazánkban, többnyire rendes, kétkezi emberek, ezért némi vigasz, hogy a Kádár-korszak elmúltával leáldozott a csillaga Ungvári Tamásnak is. A valamikori nagymanó manapság a Fenyő-féle Népszava kegydíján tengődik, alkalomadtán pedig helyet szorítanak neki a 168 órában is. (Mesteréknél ércesen zeng az Ungvári név.)

Pedig régi, pedig hazudozóról van szó, aki egy ízben – nyilván korai emlékezetkiesésében – azzal kérkedett egy külföldi egyetememen, hogy ő Lukács György egyik

munkájának társszerzője (!). Amiről a hagyaték gondozójának, Eörsi Istvánnak volt egy-két keresetlen szava.

Az öreg proletárdiktatúra társszerző mostanában azzal mulatja az idejét, hogy „eszelsz mazochizmussal olvassa a Magyar Fórum zsidózásait”. Legalábbis ezt írja a 168 óra legutóbbi számában. És azon értetlenkedik, Miért van az, ami nincs? című időskori agymenésében, hogy egyáltalán, miért foglalkozik a bal- (liberális, kormánypárti stb.) oldal sajtója a jobb- (nemzeti, konzervatív stb.) térfél megnyilvánulásaival, amikor azok valójában oly jelentéktelenek, hogy nem is léteznek? Az észcsavar figyelemre méltó, Eörsi akár engedékenyebb is lehetne iránta filozófiaüggyben.

Mellesleg, tényleg, vajon miért foglalkozik az utóbbi időben egyre feltűnőbb terjedelemben, és egyre kitapinthatóbb idegességgel mivelünk az 1994-ben Hornékat hatalomra emelő sajtó? Talán mi kavartuk, a jelentéktelenségünkkel, azt az undorító valamit, amibe most beleragadtak?

A válasz (is) messziről szaglik. Igen, tisztelt urak (és hölgyek), abban tetszenek lenni, ott azon a térfélen. Van mibe belemártania vedlett tollát Ungvárinak, és „félnotásoknak” nevezni az ellenzéki sajtó harsonásait. A 168 óra idézett számának 58 oldalából 14-et tesznek ki a hirdetések. A Mol Rt.-től az OTP-n át a Postabankig egy sor nagy állami cég a hétről hétre csökkenő példányban megjelenő újságban „reklámozza” magát. (Kinek?!) Azok tartják életben, az olvasók érdeklődése hiányában. Ettől olyan nyugtalanok az Ungvárik.

TERROR

Ludwig Emil

*Az Erec szerzője élcélődik azon, hogy a Magyar Fórum – a millicentenárium évében – a fejlécén a honfoglaló vezérek nevét örökíti meg – Kurszán vezér hova –, miközben a lap impresszumán ez olvasható: 5757 Kisláv.